

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 16. prosince – Středa Suchých dnů v adventě

Draží věřící,

postní čas je čas pokání, modlitby a konání skutků sebezáporu a milosrdenství na odpuštění hříchů. To bylo vždy i nedílnou součástí Svatého roku, na rozdíl od „Svatého roku milosrdenství“, který dle homilie papeže při otevření Svaté brány otvírá brány smíření s Bohem důvěrou v milosrdenství. Papež říká: „Odložme každou formu strachu a bázně, která nepřísluší tomu, kdo je milován; prožijme spíše radost ze setkání s milostí, která všechno proměňuje.“ Toto cesta vede k praktickému protestantismu, kdy se dochází omilostnění vírou, opomíjí však to, co Bůh zjevil skrze svého Syna, který neustále vyzýval k pokání a obrácení, abychom nebyli zatraceni. Že hovořit v souvislosti s papežskými výroky o protestantismu není nadsazené, dokládá i kázání papežského kazatele P. Cantalamessy z 11. 12. 2015 v přítomnosti papeže, v kterém s explicitním odvoláním na učení sv. Augustina a Luthera kazatel řekl, že „Bůh nás činí spravedlivými ze své milosti“. (Martin Luther se ve svých bludech o ospravedlnění odvolával na dezinterpretovanou nauku sv. Augustina, tyto bludy jsou nosníkem protestantismu.) Papež říká: „V tomto roce poroste přesvědčení o milosrdenství. Velká křivda se činí Bohu a Jeho milosti, když se nejprve tvrdí, že hříchy jsou trestány soudem, aniž by se předeslalo, že jsou odpuštěny Jeho milosrdenstvím.“ Toto odpuštění skrze přesvědčení o milosrdenství, které prostupuje papežova slova, směřuje k vyznání protestantského bludu o ospravedlnění, přestože jiné pasáže je poněkud relativizují, např. pojednání o „svátosti smíření“.

Výroky o vykročení vstříc Božímu milosrdenství bez bázně a strachu připomínají navíc útěšná slova hada v ráji vůči Evě: „Nezemřete, nýbrž budete jako bohové, netřeba se bát.“ Kdyby Eva měla dostatečnou bázeň, nikdy by nezhrěšila. Bázeň, bázeň Boží, je jedním z darů Ducha Svatého, ospravedlnění v milosti musí usilovat o bázeň synovskou, hříšníci mají důvod mít strach z trestajícího Soudce. Kdo přistupuje k Bohu bez bázně, ten zakusí jednoho dne strach ze spravedlnosti. Panna Maria v La Salette v duchu toho, co Církev vždy učila, a jinak to ani být nemůže, pravila: „Tu Ježíš Kristus zvláštním činem své spravedlnosti a svého milosrdenství pro spravedlivé rozkáže svým andělům, aby všichni jeho nepřátelé byli vydáni na smrt. Náhle pronásledovatelé Církve Ježíše Krista a všichni lidé oddaní hříchu zahynou ...“ Papež říká: „Musíme klást milosrdenství před soud a v každém případě bude Boží soud vyneset vždy ve světle Jeho milosrdenství.“ V případě kajícnosti to jistě platí, v případě nekajícnosti a nevěle k nápravě musíme rozlišovat – potrestání hříšníků je naplňováním spravedlnosti před Bohem a milosrdenstvím vůči obětem bezbožníků, pro bezbožníky samé je však tvrdým údělem. Proto je milosrdné

hříšníky a bezbožníky varovat, nabádat je k obrácení a pokání. To však papež programově opomíjí.

Vágně definované odpustky „Svatého roku milosrdenství“ v jejich novém pojetí nejsou dominantní záležitostí, jejich podmínkou již není modlitba na úmysl Svatého otce v tradičním pojetí, nýbrž musí to být „modlitba za mě a na úmysly, které nosím ve svém srdci pro dobro církve a celého světa“, jak napsal papež František v dopise předsedovi *Rady pro novou evangelizaci* 1. 9. 2015. (Apoštolská penitenciárie, již tato matérie přísluší, narozdíl od řádného Svatého roku 2000 tentokrát obvyklý dekret s jasným rozhodnutím, jaké odpustky za jakých podmínek papež uděluje, nevydala.) Úmysly „Svatého roku milosrdenství“, které jsou zjevně i úmysly tohoto papeže pro získání jím ohlášených odpustků, jsou zřejmé v dalším pokračování promluvy.

Nově pojaté milosrdenství je dle papeže, a s tím nelze než souhlasit, plodem II. vatikánského koncilu, proto je tento „Svatý rok milosrdenství“ připomenutím „jiné brány, kterou před padesáti lety otevřeli světu otcové Druhého vatikánského koncilu. Toto výročí nemůžeme připomínat pouze pro množství sepsaných dokumentů, které až do dnešní doby umožňují verifikaci velkého pokroku, který byl ve víře dosažen. Koncil byl v první řadě setkáním. Opravdovým setkáním církve s lidmi naší doby. Setkání ve znamení Ducha, který přiměl církev, aby vyšla z nesnází, které ji dlouhá léta držely uzavřenou v sobě, a s nadšením se znovu vydala na misionářskou pout“². Slova o „uzavřené“ Církvi a kritiky Církve před koncilem v různých papežových promluvách a dokumentech až nápadně připomínají výroky o Církvi jako o „klerikální, zpátečnické a zkostnatělé instituci“ od lektorů marxismu-leninismu, která má střední a starší generace u nás jistě v živé paměti.

Papež končí homilii facit, které dává celému „Svatému roku milosrdenství“ jasný směr a cíl: „Svatý rok nás podněcuje k otevřenosti a zavazuje, abychom neodhlíželi od onoho samaritánského ducha plynoucího z druhého Vatikánu ... Kéž nás průchod Svatou bránou přiměje k zaujetí postoje milosrdného Samaritána“ – být milosrdným Samaritánem II. vatikánského koncilu.

Levicový humanismus papeže se projevil i v poskytnutí velechrámu sv. Petra ekologickým aktivistům k projekci na jeho průčelí večer 8. prosince. Toto znesvěcení nejposvátnějšího hrobu apoštolského knížete velmi dobře symbolizuje „setkání církve s lidmi naší doby“ v duchu „tohoto světa“, světa bez jakékoliv stopy sakrality, zbožnosti a kajícínosti, přizpůsobení se duchu „tohoto světa“, před kterým nás varuje náš Pán.

V tomto letáku je otištěno pojednání P. Jaromíra Kučírka FSSPX o nebezpečích pramenících z užívání počítače, internetu a sociálních sítí. Vzhledem k tomu, že se čím dál více katolíků potýká s tímto problémem, pěstuje v sobě závislosti na

nich se všemi důsledky pro duchovní, duševní a kulturní život, je sebereflexe v této oblasti velmi vhodnou náplní postního času.

Není jistě od věci připomenout některé morální okolnosti a pravidla související s internetem a sociálními sítěmi:

1. Jak provozovatelé internetových stránek a různých fór, tak pisatelé příspěvků a verbálních výlevů v diskuzích jsou za ně plně morálně zodpovědní v celé předpokladatelné šíři jejich dosahu.
2. Pomluva a nactiutrhání mají stejnou morální závažnost jako kdekoliv jinde, týká se to i jejich čtení a dalšího šíření. Rychlé a velké rozšíření je přitěžující okolností.
3. Anonymita a pseudonymita jsou stejně amorální jako v klasicky psaných projevech.
4. Spisy a časopisy náboženského obsahu podléhají církevnímu dozoru, proto katolík přistupuje k internetovým stránkám šířeným bez jakéhokoliv schválení nějakou církevní autoritou stejně jako k obdobným knihám a časopisům – nechte je. Přilnutí ke katolické tradici nelze zaměňovat s přilnutím k husitskému svobodnému hlásání slova Božího, člověk je povinen respektovat tu církevní autoritu, kterou přijal jako autenticky katolickou.
5. Vypěstování si závislosti na internetu a sociálních sítích, která člověka ovládá, ohlupuje a vede k zanedbávání stavovských povinností, je sebepoškozování – je hříchem proti pátému Božímu přikázání.
6. Rodiče mají zodpovědnost za své nezletilé děti. Nadto špatný příklad rodičů, prarodičů a ostatních členů rodiny je cizím hříchem.

Pro formování dětí a mladého člověka je nadměrné užívání počítače obzvláště nebezpečné. Počítač ve své podstatě funguje na mechanickém principu kódu 0 a 1, nemá schopnost myslet. Pokud člověk není ještě na dostatečné intelektuální a volní výši, aby zvládl počítač tak, aby plnil funkci pomocníka, je nebezpečí, že se myšlení přizpůsobí ve své podstatě primitivnímu fungování počítače, z člověka se stane pilný dement, naplněný sbírkou informací bez logických souvislostí s naučenými funkcemi.

Zvláštní kapitolou jsou internetové diskuze a sociální sítě ve smyslu ztráty studu, mravních zábran, čestného chování vůči druhým, smyslu pro soukromí své, svojí rodiny a druhých lidí a jako nástroj špiclování a manipulací. Pro uchování si duchovního a duševního zdraví je nanejvýš doporučeníhodné nevstupovat do sociálních sítí a varovat se nejen psaní, ale i čtení veškerých internetových diskuzí, neboť sama podstata těchto činností je pod úrovní bulváru. Z kněžské zkušenosti mohu říci, že ti, kteří se rozhodli s internetovými diskuzemi a sociálními sítěmi skoncovat, zakouší větší vnitřní pokoj a činí pokroky v duchovním životě.

Současný trend provozovat internetové stránky tak, aby tam pravidelně byly zveřejňovány nějaké pokud možno zvědavost budící novinky, snaha přetahovat se o příznivce a čtenáře stránek a formovat je v určitém profilu také není pro jejich čtenáře bez nebezpečí, neboť takto lze ovlivňovat myšlení a rozhodování lidí, často v duchu virtuální reality nemající příliš mnoho společného se skutečností. Mylné by bylo na této úrovni reagovat a tím přivádět věřící k přílišnému zaměření na internet a jeho nadužívání, tomuto odpovídá informativní charakter našich stránek.

Výše řečené jistě nezapovídá určité někdy užitečné, často však i profesně nutné užití počítače. Důležitá je sebekontrola, soudnost při hodnocení zdrojů informací a zvládnout vymezit počítači místo, které mu náleží – místo pracovního nástroje.

Pokud někdo u sebe pozoruje sklon zapínat počítač, aniž cíleně ví, co na něm chce rozumného dělat, je třeba sezení před monitorem omezit.

Na závěr chci upozornit na dva tituly vydané v Dědictví Svatováclavském. Za prvé je to knížka *Kristus Král* od Msgr. Kudrnovského, obsahující i encykliku *Quas primas* Pia XI. Tato kniha je odpovědí na otázku na současné politické a společenské problémy. Ztráta víry, odmítnutí Kristova království je hlavní příčinou současné krize, včetně nyní tolik diskutovaných problémů s islámem a s muslimskými uprchlíky, vede k zaměňování příčin a důsledků a hledání příčin problémů tam, kde nejsou. Jediná cesta k řešení je návrat ke Kristu, k Jeho vládě nad celou společností. Za druhé jsme vydali jako IV. díl spisů Msgr. Lefebvra jeho spis *Duchovní průvodce* podle Sumy teologické sv. Tomáše Akvinského. Jedná se o jeho, můžeme říci, duchovní testament, souhrnné představení cesty, po které se s Boží milostí snažil po celý kněžský život vést sobě svěřené duše kléru. Jasně v něm ukazuje také neslučitelnost katolické víry s ideologií liberalismu, jíž je nakažena a prostoupena celá moderní společnost a která se snaží, v některých svých projevech i do jisté míry úspěšně, pronikat do života tradice.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Digitální nebezpečí P. Jaromír Kučírek FSSPX

*„Jestliže tedy jste povstali s Kristem, hledejte těch věcí, které jsou svrchu, kde jest Kristus, sedě na pravici Boží; o to pečujte, co svrchu jest, ne o to, co jest na zemi“
(Kol 3,1-2).*

Milí věřící, přátelé a dobrodinci!

To, co jsme se naučili v postní době, to chceme nyní uskutečňovat, poněvadž náš Pán přemohl smrt a věci čistě pozemské.

„*Quae sursum sunt sapite* – O to pečujte, co svrchu jest“ (Kol 3,2). – Tato slova se Církev modlí během doby velikonoční denně v posvátném officiu. A nám všem se tímto velikonočním heslem opět připomíná, že máme správně nakládat se stvořenými věcmi. Ty jsou zde k tomu, aby nám pomáhaly, a nikoliv bránily, dosáhnout našeho cíle, k němuž jsme byli stvořeni. Musíme tedy rozhodně opustit pozemské věci, vzdát se jich, jakmile se pro nás stanou překážkou. Tuto všeobecnou zásadu chceme nyní uplatnit především na elektronické a digitální pomůcky a přístroje.

Jen je třeba předeslat toto: Nebezpečí digitálních médií je nenápadnější než nebezpečí televize. Stěží se může někdo, kdo chce v dnešním světě pracovat či studovat, obejít bez počítače. Televizoru se člověk může a má zcela vzdát, ale počítač je dnes téměř pro každou firmu a pro každou školu nezbytný – to je danost našeho světa. Řešení tedy spočívá ve správném užívání digitálních médií. Ve skutečnosti se jedná o komplexnější problém než v případě televize.

Rizika a nebezpečí

O objektivních výhodách digitálních pomůcek dnes dokáže téměř každé dítě dlouze hovořit. Tím bychom neradi ztráceli čas, nýbrž se nyní chceme zamyslet nad případnými riziky a nebezpečími.

1. Elektronika nás až příliš často okrádá o drahocenný čas místo toho, aby jej šetřila. Důvod je prostý: Počítač a internet mají příliš mnoho výhod, normální člověk je všechny nemůže využít; přístroje s obrazovkou nabízejí až příliš mnoho, takže člověk, který sám je omezený, je zaplavován možnostmi, nabídkami, informacemi; a tak se zde člověk ztratí snadněji, než si myslí. S digitálními prostředky je možné velmi snadno vyplýtvat nepřiměřeně mnoho času, takže se z pomůcky náhle stane překážka, která nám čas nešetří, ale krade.

Nedávno přinesly noviny tuto zprávu: 41 procent rakouských dětí ve věku od tří do šesti let (jsou to tedy děti, které ještě neumějí číst) pravidelně používají internet. Vyplynulo to z jedné ankety. Toto vysoké procento překvapilo dokonce i odborníky. Malé děti již intenzivně surfují, jejich oblíbenou činností jsou na internetu internetové hry, fotografie a videa. Doba, kterou děti na internetu stráví, roste s příchylností k internetu u rodičů.

2. Jen na okraj poznamenáváme: Nechceme podrobně pojednávat o morálních nebezpečích, ta jsou nicméně velmi, velmi velká. Internet v sobě skrývá strašné morální propasti a stoky (pornografie, drogy, terorismus, agresivní ateismus). Ty tedy nesměřují pouze proti šestému přikázání, ale velmi závažně porušují i první, páté, osmé přikázání, a vlastně vůbec všechna přikázání. Nesmíme být naivní a tyto hrozné skutečnosti nesmíme zlehčovat. Již jen to, že o těchto nesmírných zlech víme, by nás mělo přimět k nejvyšší opatrnosti. Nebudme morálními idioty!

Jeden odborník např. varuje: „Internet je plný neúspěšných sociálních kontaktů, které sahají od předstírání, že člověk je někdo jiný, přes klamání a podvody až po drsnou kriminalitu. Lže se, mobuje se, lidé se obelhávají za účelem zisku, vyvolává se agresivní nálada, štvě se a pomlouvá, až se hory zelenají“ (*Zeit-Fragen*, č. 46, s. 7 a násl.). – Trefně hovoří někteří v této souvislosti o „infernetu“.

3. Avšak i když odhlédneme od věcí těžce hříšných, skrývá v sobě digitální svět další neblahé účinky: Zprostředkovává zpravidla jen útržkovité dílčí poznatky na způsob klipů; až příliš se zdůrazňují jednotlivosti a to vede k neschopnosti vnímat věci ve všeobecnosti. Pro příliš velké množství stromů není vidět les. Člověk snadno ztratí ze zřetele celek a smysl pro hloubku.

Jeden důvtipný pozorovatel k tomu dodává: „Digitální prostředky jsou rovněž zdrojem způsobu myšlení, který se rád schovává za detaily a který potom již nedokáže proniknout k principům.“

Internet také silně dráždí zvědavost, takže se brzy vytrácí sebekázeň. Člověk již nedokáže správně odlišovat věci, které stojí za to vědět, od zbytečností a nesmyslů, schopnost myšlení degeneruje, ale tak pomalu, že si toho vůbec nepovšimneme.

4. Digitální svět sugeruje např. iluzi, že to nejnovější je také nejlepší, že poslední novinka je nejdokonalejší. Jistě to může být v úzce vymezené technické oblasti částečně pravda, ale obvykle nás to svádí k chybnému evolučnímu myšlení. Digitální člověk si myslí: To pozdější je automaticky lepší, správnější, pravdivější. Již nehledá věci nadčasové, nechává si téměř vše diktovat duchem času. Člověk se stává „vězněm okamžiku“ (*Weaver, Richard: Ideas Have Consequences*).

5. Přehnaná zaneprázdněnost počítačem a internetem dlouhodobě zcela rozptyluje. Řečeno lékařskou mluvou: „Internet ničí schopnost koncentrace a kontempace, vede k poruchám pozornosti a k aktivnímu osvojování si povrchnosti a neefektivity“ (*Zeit-Fragen*, viz výše). Může také snadno (především u dětí a mládeže) vést ke skutečné závislosti, která např. u počítačových her je již masovým jevem. „Naši mladí lidé,“ konstatuje jeden německý lékař, „tráví denně dvakrát tolik času s těmito médii než ve vyučování“ (*tamtéž*).

6. Časté používání digitálních prostředků způsobuje nezdravou individualizaci, rozkládá sociální skupiny a činí jednotlivce časem neschopným komunikace a asociálním. Smutným obrazem dnešní doby jsou spolužáci, kteří stojí vedle sebe, ale nepromluví spolu ani slovo, protože každý je zaměstnán svým smartphonem či mp3 přehrávačem.

7. Neopatrným zacházením s digitálními přístroji se u každého člověka může vyvinout tzv. „psychologie rozmazleného dítěte“ (*Weaver*). Člověk si rychle zvykne na to, že všechno, co chce, získá stisknutím tlačítka nebo kliknutím. Potom si myslí, že musí mít všechno ihned a snadno. Kdo má však tento dojem, nikdy nedosáhne trpělivosti a skromnosti a nakonec bude jen frustrován – jako je tomu právě v případě rozmazlených dětí.

Duchovní život v ohrožení

8. Důležité jsou rovněž negativní účinky na duševní život: příliš časté používání digitálních prostředků rozbíjí ducha modlitby, umenšuje či dokonce ničí vnitřní život.

To dokazuje zkušenost s televizorem v pokoncilních kláštorech. I dnes by bylo možno v tradičních kláštorech snadno zničit ducha modlitby a vnitřní život, jen kdyby byl mnichům jednoduše dán smartphone s připojením na internet. Tím by totiž dokázal celý svět získat přístup do každé Bohu zasvěcené duše a vnitřně ji rozložit.

Milí věřící, nepokládejme se za silnější než mniši! Také náš duševní život může neopatrným zacházením s digitálními přístroji utrpět vážnou škodu.

9. Nepřiměřená závislost na elektronice z nás rovněž činí mondénní křesťany, zesvětštělé katolíky. V každé době je nutné plavat proti proudu a odporovat duchu doby. Nesmíme si nechat vnučovat témata, představy, úhel pohledu digitálních prostředků. Plavme odvážně proti proudu, neboť jen mrtvé ryby se jím nechávají strhávat.

10. U těch, kdo s elektronikou vyrůstají nebo se jí přehnaně a nemírně zabývají, hrozí akutní nebezpečí nové nemoci, a sice tzv. digitální demence. Ta je dnes již silně rozšířeným jevem. Tato diagnóza zní: Digitální média podporují proces

„slábnutí ducha“, tj. demence; příliš častým používáním digitálních přístrojů se rozkládá lidský mozek.

Výsledky výzkumů jsou alarmující: Digitální média dlouhodobě poškozují tělo a především ducha. Vlivem prostředků s obrazovkou se oslabuje paměť, drasticky se snižuje u dětí a mladistvých schopnost učit se. Následkem jsou poruchy čtení a pozornosti, úzkosti a otupení, poruchy spánku a deprese, nadváha, násilné sklony a společenský sestup.

Proto jeden lékař apeluje: „Nenecháme hlavy dětí a mládeže systematicky zavalovat smetím!“ (*Zeit-Fragen, viz výše*).

Doporučení

Co proti tomu máme pozitivního dělat? Nejprve musíme nebezpečí vidět, abychom se jim vůbec dokázali vyhýbat. Měli bychom se nad tím dobře zamyslet, spolehlivě se informovat (srov. např. článek v *Zeit-Fragen*, č. 46, od R. Hänsela: „Příliš časté používání digitálních médií snižuje duševní výkonnost našich dětí“, nebo knihu od M. Spitzera: *Digitale Demenz [Digitální demence]*).

Nejdůležitější pravidlo v této věci zní: Užívejme digitálních médií co nejméně, používejme je pouze v nezbytné míře. Pokud možno co nejdříve je vypínejme. Nechávejme se co nejméně ozařovat displeji a obrazovkami. Neboť nikdo z nás není zcela imunní vůči digitální demenci, vůči tomuto slábnutí ducha.

Naše síla spočívá ve vědomí vlastní slabosti, v naší pokoře, v křesťanském sebezáporu.

Praktické rady

Co se dá konkrétně doporučit? V první řadě, pro starší osoby je nanejvýš doporučeníhodné, aby (především s internetem) vůbec nezačínaly. Tím si člověk ušetří mnoho nepříjemností. Blažený je ten, kdo si ještě dnes může říci: „Offline [tj. bez připojení na internet] jsem se narodil, offline jsem žil a offline chci také zemřít.“

Nejen pro děti a mládež platí: žádné počítačové hry, žádné sociální sítě (např. facebook), žádné chaty, tj. žádné nesmyslné digitální tlachání. Těchto vynálezů se lze dosti dobře zcela vzdát, což rozhodně potvrzuje mnoho zdravě myslících mladých lidí.

Jedna dobrá hospodyně řekla: „Do obchodu nikdy nejdu bez lístku se seznamem zboží.“ Podobně bychom neměli chodit na internet bez jasného a určitého cíle, a jakmile ho dosáhneme, máme také internet opět neprodleně opustit.

Mělo by také být elementárním pravidlem slušnosti, že si nebudeme hrát s mobilem nebo tabletem u stolu během jídla ani při rozhovoru s někým jiným. (Je snad zbytečné podotýkat, že do kaple zapnutý mobil vůbec nepatří.)

Elektronické přístroje by pro nás neměly být ani prostředkem uvolnění! Neměly by „obohacovat“ chvíle odpočinku, natož jej vyplňovat. Hledejme zdravější a smysluplnější alternativy oddechu (procházky, sport, hudbu, dobré knihy...).

Je velice důležité, abychom si stanovili určitá pravidla sebekázně: např. nezapínat počítač před snídaní, po večeři již nechodit na internet. Měli bychom si také stanovit dny (či půldny) důsledné digitální abstinence. Lékaři to potvrzují: Šťastný každý den, kdy můžeme zůstat offline!

Pro rodiče

Pro rodiče platí, aby při výchově dětí zůstávali celkově bdělí a nebyli lehkomyšní. Počítač a obrazovka nesmějí být žádnou chůvou. Mobil není hračka pro malé děti.

Mladým lidem nelze všechno zakazovat, ale je třeba apelovat na jejich vlastní zodpovědnost. Musí být dobře formováni, vychováni v samostatně myslící, silné osobnosti, které se nenechají strhávat proudem ducha doby, které jsou pevně zakořeněny ve víře a pěstují modlitbu.

Velmi důležité je vlastní dobrý příklad rodičů. Odborníci radí všem rodičům, aby omezili konzum sdělovacích prostředků na nezbytné minimum – jak u dětí, tak i u sebe samých.

Jděme do hloubky!

Milí věřící, zachovejme si vnitřní svobodu pro nejvyšší dobro, pro Boha. Nesurfujme po povrchu, ale jděme do hloubky. Nehledejme to nejnovější, ale nadčasové. Nemějme touhu po moderním, nýbrž po spravedlnosti a svatosti.

Vezměme si skutečně k srdci velikonoční napomenutí svatého Pavla: „Jestliže tedy jste povstali s Kristem, hleďte těch věcí, které jsou svrchu, kde jest Kristus, sedě na pravici Boží; o to pečujte, co svrchu jest, ne o to, co jest na zemi“ (Kol 3,1-2).

S kněžským požehnáním a pozdravem

P. Jaromír Kučírek

Innsbruck, 26. března 2013

Přednáška Jeho Excelence arcibiskupa Marcela Lefebvra z 10. května 1988 v kostele Saint-Nicolas-de-Chardonnet (Paříž) při rekolekci kněží

Moji milí přátelé,

chtěl bych využít této přednášky – nevím, jak dlouho ještě mezi Vámi budu; Bůh sám to ví; věk je zde; a měsíce jsou sečteny –, chtěl bych tedy využít těchto kontaktů, abych Vám poněkud představil svůj pohled ve vztahu k principům, které mě, s milostí Pána Boha, jak doufám, vedly při zakládání Bratrstva. Myslím, že – i když je zde i určitý počet kněží, kteří nejsou od Bratrstva – tyto rozhovory, tyto debaty o Bratrstvu budou užitečné i pro ně v jejich apoštolátu, který snad mohou vykonávat tam, kde žijí, a sice také skrze apoštolát modlitby a oběti.

Bratrstvo musí být – myslím si – v této době revoluce a sebeničení v Církvi skutečně vnímáno jako přednostní prostředek k obnově křesťanstva, k obnově viditelného mystického Těla našeho Pána Ježíše Krista, k posílení Církve ve víře a v milosti, které jsou udělovány duším k jejich posvěcování, ke cti Boží a Nejsvětější Trojice.

Kněz

Nyní je tedy zřejmé, že prostředek k poskytování víry a milosti těm duším, které si to přejí, jakož i těm, které je ztratily, spočívá ve formaci kněží, v obnovení pravého kněžství. Prameny víry a milosti, to jsou kněží.

Sacerdotes, sacra dans; ten, kdo uděluje svaté věci, je kněz; není stvořen pro nic jiného. *Sacrificium, sacrum facere.* On je ten, kdo svaté věci vykonává, kdo svaté věci rozdává.

V důsledku toho se nachází opravdu u pramene posvěcování duší, u pramene spásy duší. Tváří v tvář všeobecnému zhroucení kněžství v Církvi, zejména od Druhého vatikánského koncilu, je očividné, že nemůžeme mít žádný větší, krásnější, ušlechtlejší, Církvi prospěšnější úkol než vzdělávat kněze. Jak zázračně Bůh ve své Prozřetelnosti řídil věci od roku 1969, od okamžiku, kdy jsme začínali ve Fribourgu, až dodnes; brzy to bude dvacet let trvání...! Řídil věci tak, že mohly být zřízeny semináře.

Vzdělávání

Jsou to první kněží vzeší z Bratrstva – možno zhruba říci –, kteří opět dále předávali jiným vzdělání, které obdrželi, kteří dále předávali jiným víru, kterou obdrželi. Naše semináře jsou nyní obsazeny profesory, kteří byli vzděláni

v Bratrstvu. To je, jak si myslím, téměř zázračný fakt: počet seminaristů v našich seminářích, navýšení počtu seminářů, v důsledku toho navýšení počtu učitelů, kteří předávají pravdu, kteří předávají víru, kteří předávají milost. Bylo to pro nás velice útešným zjištěním během posledních dvaceti let. Musíme tedy v seminářích, skrze semináře, vzdělávat kněze; a ti, kdo jsou tímto úkolem pověřeni, mají přirozeně velmi důležitý úkol. To platí samozřejmě pro všechny, kteří jsou tím rovněž pověřeni v různých institutech, v různých kongregacích, jež byly založeny v průběhu posledních let, aby také vzdělávali kandidáty kněžství. I pro ně je to vážná zodpovědnost, protože to je skutečně Církev zítřka, ano, dokonce i Církev dneška, která pokračuje.

Přesto nestačí vzdělávat seminaristy. Nechci se dnes ráno speciálně zastavovat u otázky seminářů. Je to sice velmi důležitá záležitost, ale koneckonců se týká především profesorů. Myslím, že budeme mít příležitost – možná po obřadech 29. a 30. června –, abychom ty, kteří jsou za toto vzdělávání, za toto předávání zodpovědní, krátce svolali a povzbudili je, aby formovali dobré seminaristy.

Po kněžském svěcení

Rád bych nyní položil větší důraz na uchování kněžství. Nestačí kněze vzdělávat. Je také nutné, aby kněžími zůstali; je rovněž nutné, aby i nadále používali svých zbraní a byli rozhodnuti pokračovat v tom, co přijali. Vám je to jasné, Vám, kteří jste nyní ve službě, kteří jste postaveni do tohoto zkaženého světa a jste stále v kontaktu s bezradnými dušemi, s dušemi, které hledají pravdu, které hledají víru, které hledají milost... Vy dobře víte, jak nebezpečné je prostředí, v němž pracujete, nebezpečné pro Vás samotné, nebezpečné pro milost kněžství; to je třeba skutečně přiznat. I když nás neopustilo mnoho kněží v porovnání s počtem kněží, které mi Bůh dal milost vysvětit – již téměř 350 –, musíme si bohužel přesto postěžovat na určité odchody, určité odpady. Nehovořím zde o těch, kteří se od nás oddělili kvůli takzvaným otázkám víry, jako všichni sedisvakantisté; nehovořím zde ani o těch, kteří nás opustili proto, že si mysleli, že se vzdalujeme od papeže, působíme schisma. Ačkoliv tyto lidé učinili těž rozhodnutí, která se nám zdají být v rozporu s opatrností a pastorační moudrostí, přece jen doufám, že neztratili milost kněžství a nevzdali se kněžství. Musíme však konstatovat, že někteří naši spolubratři nás bohužel opustili i z jiných důvodů s tím, že vydali všanc víru či mravy. Naštěstí jich je opravdu málo, ale i to je až příliš mnoho. Tento svět na nás číhá a my jsme neustále obklopeni jeho pokušeními.

Chránit svou víru

Jak tedy chránit víru našich kněží? Umožníme jim působit tak, aby si zachovali horlivost, kterou měli v den své primice, v den, kdy byli vysvěceni? Jak

zachovat tuto horlivost? Jak dál v tomto světě, který myslí jen na zábavu, který myslí jen na požitky, který myslí jen na peníze, který myslí jen na světské statky... více než kdy předtím? Jak zachovat naše kněžství v tomto prostředí koncilní Církve, kde vidíme kněze, kteří už nejsou kněžími, kteří ostatně už ani nenosí kněžský oděv, kteří už nemají kněžské mravy, kteří už nemají kněžské kázání, kteří už nemají kněžskou liturgii, kteří už nemají kněžskou nauku? Toto vše je pohoršení, pohoršení pro nás, není-liž pravda?

Jak uchovat víru, jak uchovat milost, abychom ji nezfalšovanou mohli předávat duším, které jsou nám svěřeny, které jsou nám dány?

Společný život

Tedy dobře! Řešení, které musíme v souladu s Prozřetelností uskutečnit, spočívá podle mého názoru v priorátu. Priorát je řešením, jak si uchovat milost kněžství, jak si uchovat kněžskou horlivost. Priorát je svého druhu předsunutou pevností uprostřed bitevního pole; pevnost, v níž horliví kněží, žijící v modlitbě, žijící v kontemplaci, žijící v blízkosti Nejsvětější Svátosti oltářní, žijící v bratrském spojení v modlitbě, jsou připraveni táhnout do boje.

Myslím, že podle pravdy mohu říci, moji milí přátelé, že kdyby měly zmizet prioráty, neměli bychom žádné Bratrstvo. Potom by bylo vyřízeno. Naše Bratrstvo by již neexistovalo. Bratrstvo je ve své podstatě vybudováno na priorátech, na společném životě, na chráněném životě, na – abych tak řekl – trochu klauzurním životě, na životě, který je chráněný před světem. Nemohli bychom vydržet uprostřed nesnesitelné atmosféry tohoto světa, který se nachází v naprostém duchovním, morálním a materiálním rozkladu, a náš apoštolát nebude plodný, pokud nežijeme v prostředí, kde člověk může vdechovat vzduch víry, vzduch modlitby, vzduch bratrské lásky. Proto má podle mého názoru zřizování priorátů zásadní význam. Je to obtížné, to je třeba uznat; zřizování priorátů není snadné. Nekritizuji zde představené distriktů... Víím, že ideál nelze vždy uskutečnit. Ale i přesto musíme, myslím si, tento ideál udržovat. A je třeba pochopit, že tento ideál je naprosto nezbytný, že si nikdo nemůže dovolit promarnit tuto důležitou, pro kněžskou horlivost nutnou ochranu. Budete říkat: *Ale dříve byli svatí kněží, kteří žili sami, jako např. svatý farář arský, a mnoho jiných kněží, kteří byli odkázáni sami na sebe a dokázali konat úžasný apoštolát, zcela a naprosto obdivuhodný apoštolát.* Poměry však byly úplně odlišné; nebyly takové jako dnes. Svatý farář arský se zpovídal u faráře, který byl od něj vzdálen dva nebo tři kilometry. Všude byli dobří kněží, v celém okolí. Diecéze jako celek se o kněze starala formou exercicií, rekolekcí, kněžských setkání, děkanátních setkání... Kněží v určitém smyslu nebyli izolováni. Byli skutečně umístěni v určitém rámci tak, že pokud byl tento rámec opravdu izolovaný a byl v něm ještě alespoň nádech svatosti, byl

kněz celým tímto rámcem nesen; i když možná ona izolace kněží také nebyla právě ideálem a kněží velmi často hledali určité společenství. V každém případě existovaly fary, kde žilo více kněží společně.

Nesmíme tedy příliš myslet na doby minulé, neboť to nejsou ty současné. Co se nás týká, žijí naši izolovaní kněží, pokud jsou od některého priorátu velmi vzdálení, skutečně v krajní osamělosti. Přirozeně hovořím především o kněžích, kteří musí vykonávat svou službu sami.

Mám tu na mysli např. Antily. Kněz na Antilách musí cestovat tři hodiny letadlem, aby se dostal k nejbližšímu dalšímu knězi... Opravdu, tak to je! Co se týče Jižní Afriky, tak tam nebyli žádní kněží blíže než ti, kteří jsou v Evropě, dokud ještě nebyl Gabun. A do Gabunu odtud nelétají žádná letadla. Pater byl tedy od nejbližšího kněze vzdálen deset hodin letu. To jsou extrémní případy. Podle mého skromného názoru jsou to nebezpečné případy; případy, které musí být co nejrychleji vyřešeny. V současnosti si nemůžeme dovolit vyslat kněze samotného, daleko od každého priorátu, od každé základny Bratrstva, od každého kněze, který je s ním spojen toutéž vírou a toutéž zbožností, aniž by to představovalo velké nebezpečí. Je to velmi nebezpečné. Musíme tedy mít toto pojetí společného života a priorátu stále na zřeteli; to platí ostatně také pro vyšší představené, pro generálního představeného, pro představené distriktů a samo sebou i pro všechny priory. Neboť: Kdo má priorát pod sebou? Kdo dává priorátu život? Je to prior. Prior je tím, kdo je pověřen bdít nad svými spolubratry, komu je svěřen společný život, komu je svěřena ochrana spolubratří.

Příklady různých kongregací

Nedávno jsem četl životopis patera Aubryho, ostatně skvělý životopis. Byl to kněz s výjimečně silnou vírou. Radím Vám si tuto knihu přečíst, pokud byste na ni někdy narazili: *La vie de Père Aubry, missionnaire des Missions étrangères*; žil téměř před jedním stoletím. Mimořádná misionářská duše. Často vykonávaly *Missions étrangères* apoštolát daleko od svých základů. Kněze posílali prostě jen tak. Tak např. P. Aubry vypráví o svém příchodu do Hongkongu; následně potřeboval dvacet dnů, než se dostal do centra své diecéze, aby se tam setkal se svým biskupem. A jeho biskup ho nechal několik dní u sebe, obklopen jedním či dvěma nebo několika kněžími, a potom mu přidělil oblast působnosti. Řekl mu: *Nyní tedy můžete odcestovat, máte oblast.* Za neuvěřitelnými horami, jiný svět, a on tam prostě šel, sám. Žil nepředstavitelným způsobem, přičemž zejména zdůrazňoval, že toto buddhistické prostředí je prostředí ďábelské, že se tam klanějí ďáblu, že lidé tvrdí, že viděli ďábla, že se mu klaní. Skrz naskrz ďábelské. Co se stalo s tímto statečným misionářem? Myslím, že pět nebo šest let pracoval na misi a potom zemřel. To je normální...! Kněžské setkání bylo

jednou ročně. Kněží se jednou za rok shromáždili kolem biskupa. Vrátili se, aby alespoň trochu nabrali dech, aby opět viděli civilizované tváře, aby opět pojedli něco, co se trochu podobalo potravě, kterou jedli ve svém mládí. Muselo k tomu dojít, přestože měl velmi pevné zdraví, vezmeme-li v úvahu to, co dělal...! Tím se to vysvětluje. Když uvážíme způsob, jak během těch let žil, pak si klademe otázku, jak to vůbec pět nebo šest let mohl vydržet.

Totéž například, když byli vysíláni první misionáři v rámci *Missions Africaines de Lyon*. Představení si nedělali žádné velké starosti. Tehdy lidé zjevně měli ducha mučednictví. Ach! Vy ho ještě máte...! Posílali lidi do nemožných oblastí. Skupina z *Missions Africaines de Lyon*, která dorazila na Pobřeží slonoviny, první skupina, ta se nedožila ani jednoho roku. Bylo jich sedm nebo osm, všichni zmizeli. Všichni mrtví. To je dobré, to je krásné. Oni šli na smrt. Byli to mučedníci.

Také většina našich prvních misionářů šla touto cestou.

Odpovědnost představených

Zde si upřímně kladu otázku: Nebyli představení tak trochu odpovědní za tuto krvavou lázeň? Když znají místní poměry, když vědí, jaké jsou tyto země... Když si je nechtějí blíže prohlédnout, když se s nimi nechtějí seznámit a řeknou, že musí být jako domorodci mezi domorodci, že musí jíst jen potravu domorodců, že musí žít jen jako domorodci, že musí spát jen jako domorodci, tak potom z nich za rok nezbude už ani jediný. To není těžké pochopit. Je to vážná odpovědnost představených. Nikdo nemá právo posílat misionáře na smrt, pro potěšení, posílat je v rozmezí jednoho nebo dvou roků na smrt. Když jsem navštívil misionářské hřbitovy před válkou z roku 1939 a po všech těchto hřbitovech se porozhlédl, četl jsem: *nastoupil 1925, zemřel 1927...*, *nastoupil 1927, zemřel 1929* – většina po uplynutí dvou let! Krvavá lázeň! Zajisté byla ta země mnohem méně obyvatelná než nyní, kdy je člověk více chráněn. Ale i přesto je tu něco, co není normální. Kdyby misionáři bývali více dbali na společný život, kdyby bývalo bylo více společného života, kdyby bývali nebyli tak izolovaní, nuže, potom by nepochybně přežili.

Dále je zcela odlišný způsob výkonu apoštolátu. Vezměme si např. *Missions Africaines de Lyon*. Misionáři jsou tam docela často sami. Posílají je samotné všude možně, na Pobřeží slonoviny, do různých zemí jako Togo, Dahome... Navštívil jsem všechny tyto země, navštívil jsem všechny tyto misie, navštívil jsem všechny kněze. Viděl jsem jich mnoho samotných. Proto jsem je velice litoval, o tom Vás ujišťuji. A musím Vám přiznat, že mnoho jich propadlo opilství. Byla to trochu útěcha v jejich osamělosti. Neboť v domorodých kruzích se lidé také opíjeli. Vlastnili hodně peněz z produkce kakaa a kávy. Co dělali domorodci, když prodali kakao a kávu? Nakoupili víno a potom se opili.

Z přístavů nechávali na povozech přivázet nádrže, cisterny, které obsahovaly deset tun vína, tak to bylo; nebylo třeba je plnit do lahví. Nákladní auto bylo odstaveno na návsí, do cisterny se vložila roura a lidé měli víno přímo v místě. Potom přicházeli popořadě a platili na místě; a to tak dlouho, dokud nebyla nádrž prázdná; deset tisíc litrů vína zmizelo. Jen si to představte! Poté samozřejmě leželi natažení ve své chýši... Já jsem to viděl! Tak je to. A nyní kněz, který v takovém prostředí žije, sám, izolovaný... A tak mu Afričané také nabízejí pít, dají mu láhev s alhokolem. A potom...

Jezuité na Madagaskaru postupovali jiným způsobem. Neříkám, že v *Missions Africaines de Lyon* nebyli žádní velmi dobří a velmi svatí misionáři; to mi skutečně nepřísluší tvrdit; vyprávím to jen proto, abych Vás informoval o této metodě. U nich to tedy kdysi bylo takto. Téměř žádný společný život. U jezuitů na Madagaskaru bylo ve městě Fianarantsoa velké společenství dvaceti kněží; na začátku měsíce odcházeli na jeden měsíc pryč; vyráželi do misie, sami. Vydali se na okružní cestu, která jim byla předepsána, přičemž informovali katechety: *V tento den přijdu, zůstanu dva nebo tři dny, budu zpovídat, mohu udělovat svátosti a vyučovat katechismus*. Následně odešli do jiné vesnice, měli svůj okruh. Poté se vrátili do centra a jeden měsíc zůstali v centru. A potom znovu odcestovali: měsíc apoštolát, měsíc společný život v centru. Protože u jezuitů je poměrně přísná disciplína, je jasné, že se vždy znovu přizpůsobili..., podle jezuitského stylu. Takže toto je přirozeně také způsob, jak pojmout apoštolát: zabránit tomu, chcete-li, aby byl člověk izolovaný; přece jen je to jedna z možností, jak vidět věci. Ale nemá to nic společného s priorátem. To je zcela jiný způsob vnímání apoštolátu.

Naproti tomu Bílí otcové měli zase jiný způsob, jak vykonávat apoštolát. Museli být nejméně tři. Pokud jeden ze tří otců, z těchto tří misionářů, kteří se nacházeli na misijní stanici, byl nemocen, onemocněl a byl např. nucen se vrátit do Evropy, byla misie uzavřena..., kněží byli nuceni vyhledat nejbližší misijní stanici... Zavřeli misii. Tři, nikdy dva, natožpak jeden, vždy tři! To se muselo bezpodmínečně dodržovat. Musíme si uvědomit, že jejich apoštolát začal na poušti, uprostřed mohamedánů. Tam, to Vás ujišťuji, to člověk musí umět vydržet, v těchto mohamedánských kruzích, kde nejsou žádná obrácení, uprostřed těchto mohamedánů, a s mohamedány udržovat kontakty. Mají kontakty, navštěvují je, dokonce celý den připravují dotazník, který potom předloží mohamedánskému náčelníkovi, mohamedánům, které znají, mohamedánským obchodníkům. Zajdou za nimi, potom se vrací, znovu píšou odpovědi, otázky; hovoří o tom mezi sebou atd.... Takže si to představte, sami, sami v takovém prostředí, tam se člověk může snadno pomátnout. U mohamedánů nic, nic, nic, žádné obrácení. Byli tedy minimálně tři, spolu se modlili, vzájemně se vídali, tak trochu žili spolu. Z tohoto důvodu chtěl

kardinál Lavigerie bezpodmínečně toto pravidlo tří, a sice kategoricky, definitivně a bezpodmínečně. Bylo ponecháno i v zemích, kde byla obrácení nebo kde bylo animistické náboženství.

Zde vidíte různé způsoby, jak vysílat misionáře do obtížného prostředí. A to je právě v současnosti náš případ. Máme nebezpečné, obtížné prostředí.

Ideální priorát

Co tedy dělat, abychom kněze chránili v jeho kněžském životě, abychom ho chránili v jeho apoštolátu a apoštolát mu ulehčili?

Když nyní přejdeme ke studiu ideálního priorátu, chcete-li, platí, že sestává z nejméně tří kněží; je-li to možné, potom přirozeně z více, ale minimálně z tří kněží a tří sester. Řekl bych, že v současné době máme stále ještě několik ideálních priorátů; myslím např. na priorát Notre-Dame du Pointet. Ten je takový, jak jsme si to zpočátku představovali. Mysleli jsme na to, že budeme otevírat prioráty a vedle každého priorátu jeden exerciční dům, takže by každý priorát zahrnoval kněze, sestry, jednoho či dva bratry a exerciční dům. To by nám bývalo přirozeně umožňovalo mít k dispozici vynikající prostředek pro apoštolát, totiž konání exercicií. A tak jsme také začali: Koupili jsme L'Aunay, Viévy, Saint-Michel-en-Brenne. Saint-Michel-en-Brenne byl dříve exerciční dům, než se stal domem Sester Bratrstva. Kněží v tomto domě kázali exercicie. Tak jsme koupili Notre-Dame du Pointet... Ale zjistili jsme, že to není možné. Bylo příliš drahé, příliš finančně tíživé uvažovat o tom, že by všechny naše prioráty měly mít vlastní exerciční dům a v důsledku toho velké budovy. To nebylo možné. Proto jsme museli to, co zahrnoval priorát, oddělit od exercičního domu. Takže jsme zřídili oddělené exerciční domy a začali zakládat prioráty.

Geografická situace – umístění ideálního priorátu

A tyto prioráty jsme si v začátcích představovali jako poněkud izolované od měst. Proč izolované od měst? Z více důvodů. V první řadě tyto prioráty obvykle neměly za úkol obstarávat jen jedno jediné město; měly se starat o více měst. A v důsledku toho jsme je umísťovali přibližně ve stejné vzdálenosti od oněch dvou, tří nebo čtyř měst, která měla být obstarávána. Následně docházelo zpočátku při výstavbě priorátů z důvodu agresivního nepřátelství ze strany kléru vůči našim priorátům k násilnostem vůči našim kněžím a nakonec proti našim priorátům. Jsem přesvědčen, že by se i házely kameny do oken priorátů, že by se psaly na prioráty nápisy a že by došlo ke skutečnému výtržnictví, není-liž pravda? Proto jsme ustoupili před konfrontací tohoto druhu s tímto progresistickým klérem, který byl rozzlobený, když viděl, jak se naši kněží

usazují v okolí. Protože jsme byli na venkově, bylo to samozřejmě jednodušší. To byl jeden z důvodů.

Ale i skutečnost, že jsme izolovaní, že nejsme uprostřed města, že ano, představuje faktor, který má význam pro usebranost: pro usebranost, pro klid, i pro tělesný klid, vidíte tu fyzickou rovnováhu našich kněží. Když se vrátí ze služby, opět se nacházejí na venkově: ticho, zeleň, cvrlikající ptáčky, odpočinek a tělesné i morální uvolnění! Ale zajisté, to člověk potřebuje. To je zapotřebí při tomto neustálém rozrušení, při této nervozitě, při tomto stálém vypětí, v němž dnes svět žije. To je koneckonců důvod, abychom z priorátů dělali duchovní domy, malé kláštery. A proto možná namítnete: *Ano, ale potom se vzdalujeme od center. Jak potom budeme vykonávat službu?* Ach! Tady je velký problém!

Společný život a služba

Jak spojit službu s tímto společným životem priorátu a se spojením kněží na priorátu? *Ale, monsignore, to je nemožné!* odvětí pater N. Všichni prioři mi toto namítnou, že ano: *Ale, monsignore, to je nemožné! Kolik kilometrů budeme potom muset každou neděli urazit, když jsme vzdáleni daleko od měst a daleko od center, která obstaráváme. Takto uvažujete; už si stěžujete, že jsme příliš na cestách, ale tentokrát...* Protože jste byli příliš velkorysí ke svým věřícím. Vina je na Vaší straně. Ó ano! Vina spočívá na Vás! Věřící k Vám přišli s prosbou: *Ach! Otče, otče, potřebujeme mši, přesto však k Vám nemůžeme jezdit, neboť – to jistě chápete – je to příliš daleko, je to příliš daleko, jsme odtud 20 km daleko, 30 km daleko, 40 km daleko; přijedte a služte mši svatou u nás, už je nás padesát, a potom s dětmi a potom ještě tamto...; my nemůžeme přijet..., nemáme auto..., procestovali bychom neděli, kdybychom jezdili na priorát..., do Notre-Dame du Pointet jezdit z Vichy..., to je nemožné...! Nemůžeme, není to možné...!* Tedy dobře! V tomto okamžiku jste měli říci: Přijedeme jednou za měsíc, a ne říci: Přijedeme každou neděli. Ó ano! Dostali jste se do shonu, který ničí, který ničí kněze, který je tělesně likviduje. Už máme dva mrtvé a tak to půjde dál, nesmíte si dělat žádné iluze... Při rozdělení, které jste si naplánovali, jsou kněží tedy stále na silnicích. Dříve nebo později bude mnoho nehod. To není jinak možné. Kdybyste naopak jezdili jednou měsíčně: *Přijedeme jednou za měsíc a zůstaneme tam tři dny, i čtyři dny, bude-li to nutné. Tři nebo čtyři dny jednou za měsíc.* Tímto způsobem můžete svou službu velmi dobře zajistit. Tak to dělá pater Bouchacourt v Grenoblu; zůstává tam více dní a tímto způsobem obstarává Grenoble. Samozřejmě to dělá každou neděli, protože má na starosti jen jediné centrum; ale kdyby měl na starosti tři, čtyři centra, nemohl by to zvládnout. Myslím také na patera N, který se stará současně o X, Y a Z. Každou neděli tři mše; spěchá, nemá čas zpovídat. Odehrává se to zhruba takto:

Rychle, rychle, musím jít, musím jít. – Ale, otče, chtěl bych s Vámi mluvit. – Nemám čas, mám tam v 10.00 hodin mši sv., nemohu... A už je pryč. A tak máme tolik a tolik kněží, kteří slouží každou neděli tři mše, ano i čtyři mše.

Vidíte, mohl bych uvést příklady z Ameriky. Přesně to dělají naši profesori z Ridgefieldu. To se nedá pochopit, není to rozumné. Není divu, že jeden mladý profesor z Německa, který tam odešel na tři měsíce, byl po uplynutí této doby úplně na dně. Byl vyřízený. Tito profesori pracují celý týden. Od pátečního večera cestují letadlem, a přirozeně vždy je to takto: cesta na letiště – toto letištní prostředí, chápete, co to znamená, tato letiště; už jen tím, že je tam člověk jednu hodinu, hučí mu v hlavě. Potom letí letadlem, hodinu, půldruhé hodiny letadlem. Obstarají ono místo, zahájí službu, je to pravděpodobně nejdůležitější místo, setkají se s dětmi, vyučují katechismus, v sobotu večer zpovídají, v sobotu večer slouží mši svatou. *Ale pozor, to není nedělní mše; brzy ráno v 7.00 hodin sloužím mši svatou, mši z neděle.* Dobrá, zde jsou tedy věřící do jisté míry obstaráni. V neděli ráno ho zavezou ihned po mši na letiště, hodinu letí letadlem, ještě má další mši sv., přijede, pak je konec, je rychlý, ještě jedno letadlo, ještě jedna mše sv. na jiném místě, ještě jedna hodina v letadle a potom se vrací. Přijede nazpět v pondělí ráno, už nemůže. A nyní musí zahájit výuku. Od 10.00 hodin má výuku. To není možné, co chcete, to není možné. Věřícím se dalo příliš mnoho. A věřící vyžadují a vyžadují... Říká se: apoštolát, apoštolát, apoštolát..., to jde! Ale ne, to není možné. Existuje hranice. Potom se člověk nemůže divit, že většina našich kněží je obvykle fyzicky unavená, na konci sil.

Tak je to také v Austrálii, u P. Ramona Anglèse, který je v Melbourne. Uvedl ohromné množství kilometrů, které za jeden půlrok absolvoval. Opravdu ohromující! Ještě k tomu jsou dva a uvádějí, že za celý minulý rok – myslím – byli spolu tři měsíce. Vidíte tedy, jeden z nich je stále pryč. To nejde, to je již přehnaný apoštolát. Bylo to krásné, bylo to prvotní nadšení, řekl bych, prvotní nadšení z apoštolátu a z přání mít duše co možná nejlépe zaopatřené. To je dobré, to je velmi dobré, to je velmi dobré přání. Ale nesmíme se nechat od věřících uhonit. To nejde.

Jiný příklad: z Jižní Afriky do Zimbabwe. Zimbabwe je, myslím – nevím, jestli někdo z Vás zná ty vzdálenosti –, jednu nebo půldruhé hodiny letu vzdáleno od Johannesburgu, od našeho priorátu v Jižní Africe. Od jisté doby se tam tedy létalo každý týden. Každý týden tam letěl jeden kněz. K tomu je to nákladné a není tam tolik věřících, představuje to tedy povážlivý výdaj. Léтали tam každou neděli a nyní, myslím, se střídají; jeden tam stráví měsíc, zůstane tam jeden měsíc, potom se vrací do centra. Nato odcestuje na měsíc ten druhý. Takže to vidíte...! Ze společného života mnoho nezbyvá, když jsou dva. Jeden přijede nazpět a druhý opět odjíždí. Ostatně jsem předložil svůj názor, jak se mi to

jeví, napsal jsem pateru N.: *Byli jste vůči lidem v Zimbabwe příliš velkorysí. Měli jste říci: Jednou měsíčně u Vás strávíme čtyři dny nebo i pět dnů, bude-li třeba. Nějaký čas u Vás vždy zůstaneme, ale jen jednou za měsíc.* To by bylo méně drahé – místo čtyř cest je to jenom jedna – a potom by byl kněz také k dispozici, aby jezdil i jinam. Neboť oni obstarávají Durban, obstarávají Kapské Město, obstarávají... Byl to přirozeně velmi pěkný, velice velkorysý elán – řekl bych – ze strany našich kněží; ale myslím, že je nejvyšší čas, nejvyšší čas, aby prioři v tomto ohledu dávali pozor. Chci tím říci, že mají učinit závažná rozhodnutí ve vztahu k výkonu služby a že mají službu organizovat tak, aby jejich kněží nebyli stále na silnicích. Při tomto tempu, s jakým stále cestují v autech po silnicích, není vůbec možné nic jiného, než že budou další smrtelné nehody. Jinak to vůbec není možné.

Přednost společného života

Prior je postaven před otázkou: Má apoštolát přednost před společným životem a před ochranou duchovního života kněze?

Já za sebe zdůrazňuji, že společný život a klerikální život, vnitřní život, duchovní život kněze má přednost před apoštolátem. Jestliže zde již není žádný vnitřní život, jestliže nejsou k dispozici již žádné duchovní zdroje, potom je apoštolát bez užitku, potom se nevyplatí. Apoštolát bude potom zbytečný, apoštolát bude potom nicotný. Člověk sice káže, komunikuje s lidmi, uděluje svátosti atd.... A přece již nebude k dispozici ona milost, ona zvláštní milost apoštolátu, milost, kterou má ten kněz, který se věnuje modlitbě a je plný horlivosti. Proto má společný život, vnitřní život přednost před apoštolátem. To je jasné. Určitě si lidé budou stěžovat, komunity věřících si budou stěžovat: *Cože! Vy chcete jezdit jen jednou měsíčně, jen každé dva týdny, Vy chcete omezit Váš apoštolát? To nejde... Máme už dva mrtvé! Co z toho máme? Tito dva mrtví sice působí tam nahoře, ale zde už nedělají nic... Chcete-li tedy, aby jich na silnicích zemřelo ještě více... Ale co Vám to přinese? Donutí nás to, abychom sami omezili působení. Je to jen jiné řešení, toť vše. K čemu je dobré chtít si ze všech sil vynucovat apoštolát každou neděli, neděli za nedělí? A potom bychom mohli jezdit i během týdne; tohle se musí udělat, tamto se musí udělat a ještě toto a stále víc a víc... To je nemožné. A nakonec k tomu všemu se priorát takřikajíc rozplyne do vzduchu. A ono „proč“, důvod, pro který byl priorát vytvořen, se vytratí. A potom už nebude fungovat.*

Vyzařování priorátu

Priorát může dělat mnoho. Nyní se mohou konat exercicie. Pokud se kněží více zdržují na místě, mohou se buď domluvit s těmi, kteří mají exerciční domy, nebo vyhledat exerciční domy v okolí a potom si udělat trochu volno, získat čas

ke kázání exercicií. Není nic lepšího. Jestliže si kněží na priorátě dobře rozumějí a jsou tři a se svými kajícíky či s těmi, které znají, o exerciciích mluví a povzbuzují je k nim ve svých kázáních, budou zde účastníci exercicií a kněží potom budou moci kázat exercicie. Ale jestliže jsou neustále jen zaměstnání apoštolátem, neustále na silnicích, neustále venku, potom je pro ně nemožné kázat exercicie, to nezvládnou; nemají čas, aby se připravili.

Vydává se např. malý zpravodaj priorátu. Tento malý zpravodaj může být příležitostí konat dobro. Ostatně jsou tací, kteří vydávají vynikající malé zpravodaje. Dostávám je a čtu je s velkým zájmem a k velkému povznesení. Myslím, že je to vynikající prostředek, jak členům obce věřících prokazovat dobro. Ale pokud není čas, pokud se to dělá velice rychle, velmi překotně, nezbyvá čas k takovému uspořádání zpravodaje, které by mohlo věřícím opravdu přinášet dobro.

Prioři by mohli lépe organizovat dálkový (korespondenční) katechismus. Dálkový katechismus je podle mého názoru skvělé dílo. Mohl by být užitečný dokonce i pro dospělé; vidíte, nejen pro děti, ale i pro dospělé. Proč by se v dobré katolické rodině, v takové, která vyhodila televizor, nemohli večer rodiče sejt v rodinném kruhu, aby se svými dětmi studovali otázky a také odpovědi dálkového katechismu; následně by sestrám poslali odpovědi. Byla by to pro rodiče skvělá činnost a současně opakování jejich vlastního katechismu; udělalo by to velmi dobře i jim a potom by oni mohli učit katechismu své děti. Dálkový katechismus může být mimořádným nástrojem pro víru, pro znovuoživení víry. Tento katechismus je velice dobře udělaný. Sestry zde odvedly skvělé dílo. Už mají čtyři sta abonentů; to není špatné, ale myslím, že by mohly mít ještě více; a velmi by to prospělo také dospělým, kteří se budou tento katechismus učit od začátku. Jak víte, dospělí jsou dětmi ve víře. A nutně potřebují znovu najít jednoduchost víry, která se nabízí jejich dětem. Tímto by se mohl některý z kněží zvláště zabývat.

Potom třetí řád. Tedy! Pokud by ho chtěli, musel by se jeden ze tří o třetí řád speciálně starat.

Potom korespondence se školami. Děti se musí posílat do různých škol. Dále se často provozuje první stupeň základní školy. Priorát může mít v zásadě první stupeň základní školy; je už mnoho těch, které ho mají, a to je skvělé. To je zcela a naprosto skvělé dílo. Proto se může jeden z kněží speciálně starat o školu, být duchovním školy, dětí. To všechno představuje nutnost organizace, která nemůže existovat, když jsou kněží stále na silnicích. To potom není možné. I když je kněz osmačtyřicet hodin doma, ale potom ihned zase někam jede, nemá čas na přípravu. Nemá ani potřebnou sílu, duševní pevnost a klid, aby mohl připravit zpravodaj, aby mohl připravit přednášku pro třetí řád, aby se mohl setkávat s dětmi a rodiči, aby je poslal do některé školy, aby mohl bdít

nad tím, aby děti pokud možno navštěvovaly naše školy, aby nebyly špatně vychovávány, a tak dále, co já vím?

Dílo povolání, kněžských povolání, si může prior přirozeně zcela zvlášť vyhradit pro sebe... Vidíte, zde máte celou řadu děl, která musí být středem zájmu priorátního života a jimiž se musí priorát zvláště zabývat.

Potom také konáte – Bohu díky – smírné noci; to je rovněž značně únavné, musí se to připravovat atd.... Ještě jednou budiž řečeno, že to vše je neslučitelné s intenzívní službou, se službou, která knězi neponechá žádný čas navíc.

Organizovat svůj priorát

K tomuto tématu bych měl ještě jednu poznámku. Takový priorát není nějaké nic. Víím, že jsem byl kritizován od dobrých kněží, kteří nejsou od Kněžského bratrstva, kteří mi říkali: *Ale, monsignore, je směšné, že jste svoje prioráty zřídil na venkově. Na venkově se přece neprovádí žádný apoštolát, to je směšné. Vaše prioráty musí být ve městě, ne? Lidé potřebují kněze, potřebují nějakého kněze, který je jim k dispozici.* Bylo to možná to – to nevím –, co ovlivnili někteří naši prioři, které také více přitahovalo město než vesnice, více malé děti než malí ptáčci; skutečnost, že jsem musel často poslouchat kritiku typu: Proč být na venkově, když můžeme být ve městě? V každém případě u představeného distriktu trochu tlačili na to, aby se směli usadit ve městě.

Ale víte, že je problém usadit se ve městě. Někdy je to dobré. Mám na mysli např. Marseille. V Marseille je to opravdu dobré, mají pěkný dům a dokonce něco, z čeho je možno udělat školu; to jde. Cítí se dobře; je tam trochu zeleně, trochu ticha; jsou tak trochu na předměstí. Ale jsou 25 minut od míst od kaple odloučených, která obstarávají. Přesto to nevadí; skutečnost, že tam žijí v atmosféře jako na venkovském priorátu, to je dobré.

Nantes je již hraniční případ. Co podle mého názoru ztěžuje priorátní život v Nantes, je škola. Nebyl jsem tam dlouho, ale myslím na patera Bonneterra a na jeho kaplany. Přirozeně je to milé, když kolem sebe máte děti, že? Přesto však, když myslím na některé školy, jako např. Dijon nebo Nantes – nevím, zda nejsou ještě další podobné případy –, také trochu Marseille, ačkoliv tam je to poněkud oddělené...; v každém případě škola všechno ovládne. Myslím také na Ženevu, ach, to je strašné. Tam každého vyženou se svou školou. Celé přízemí se vystěhovalo kvůli škole. Ach, to není rozumné. Když potom přicházejí lidé, neví už potom, kam mají jít; musí vyjít do patra, aby potkali kněze. Chtěli tam dokonce odsunout kapli, odstranit kapli, aby z ní udělali třídu. Co to má být?! Naštěstí se sestry postavily na odpor. Řekly ne! Jinak by byl s kaplí konec. Ne! Ne! To není vůbec rozumné! Řekl jsem pateru N.: *Pracujete na tom, abyste zlikvidovali priorát.* Tak to nejde, ještě k tomu tam otevřeli druhý stupeň základní školy. Já osobně jsem proti druhým stupňům základních škol na

priorátech. Jen první stupně. Především proto, že je tomu tak, že lidé u prvních stupňů posílají do internátů spíše chlapce. Rodiče jsou ochotni posílat do internátů spíše chlapce než dívky. Takže je to kněz, kdo vyučuje dívky, které navštěvují již druhý stupeň. Musíte uznat, že to zachází příliš daleko! Kněz, který vyučuje dívky, které mají právě dvanáct, třináct let! To není místo pro nás. Ne, to je zcela, naprosto nemožné. Kdyby to byly ještě alespoň sestry... Ale sestry také nechtějí. Sestry nechtějí vyučovat na druhém stupni. I zde jsou to tedy rodiče. Rodiče kryjí své děti: *Naše děti...! Starejte se o naše děti... – Tak tedy! Pošlete je do Saint-Michel, pošlete je sem, pošlete je tam, pošlete své děti k dominikánkám. – Tak daleko je posílat... Jsou ještě moc mladé... Zde se kněží nechají obměkčit. Dobrá, začneme s jednou druhostupňovou třídou. A kdo pomůže knězi vyučovat na druhém stupni? Mladé dívky, mladé učitelky. Tak... Na priorátě tedy budou mladé učitelky, které tam budou trávit celý den uprostřed kněží. Jsou to neustálé příchody a odchody atd.... A to smíšení! Jak to má fungovat? A potom – kněžská klauzura! Jak to má fungovat! To není možné. Tím se dostávají do nepřijatelných, nebezpečných poměrů. Ne, musíme z našich priorátů udělat skutečné prioráty, náboženské domy. A co se školy týče, to je třeba vyzkoušet. Ideální škola je taková jako např. v Bordeaux. Jsem si vědom, že to není lehké, neboť je to i otázka peněz. Víím dobře, že je to velice drahé, ale ideál spočívá v tom, že máme školu, která je oddělená od priorátu, abychom měli trochu klidu a ticha. Nemůžete žádat od dětí, aby celý den mlčely, to nejde. Jak může potom takový kněz pracovat vedle všech těchto křičících a řvoucích dětí? Toto soužití školy a priorátu je dosud problém. Zde hovořím stále ještě s ohledem na ideální priorát. Víím, že to v praxi není vždy lehké. Každý dělá, co může.*

Ale zde se musíme právě ptát, kde prioráty leží, že? Neboť fakt, že uprostřed priorátu je škola – není to zaměřeno přímo proti klidu, který kněží potřebují k tomu, aby se mohli modlit, aby mohli přemýšlet, aby si mohli připravovat kázání, která si musí nachystat, a duchovní přednášky, exercicie, výuku katechismu, kterou musí mít, atd.? To je právě úloha priora, aby na to dával pozor. Neboť – říkám to ještě jednou – naše prioráty jsou předsunutými pevnostmi v tomto zkaženém světě. Musí být světlý, světlý víry, světlý svatosti, vzorem diskretnosti, skromnosti, bratrské jednoty; takovými vzory, že se lidé budou k této pevnosti upínat: *Konečně jsme našli něco, co je trvalé, na co se můžeme odvolávat.* Odtam bude vykonáván apoštolát, ale takový apoštolát, který bude v souladu s priorátním životem, a ne apoštolát, který by s ním byl neslučitelný. Právě to je podstatné pro věrnost, pro víru našich kněží a pro horlivost našich kněží. Jinak nelze vydržet, ani tělesně, ani morálně, ani duchovně. Nyní je však mnoho hlasů proti. Být ve městě, být na venkově..., jestliže se obojí může spojit, potom *Deo gratias!* Když se podaří najít pozemek

jako např. ten v Bordeaux, o kterém mi vyprávěl pater Aulagnier, velký pozemek uprostřed města, pokud lze zhruba spojit oba nároky, myslím zachování odloučenosti, zvláštní povahy priorátu, atmosféry ticha, modlitby, studia a klauzury a současně tak trochu pobývání venku ve světě, tak je to dobré, přece však to není lehké. Lituji ty, kteří jsou v Lyonu a v Dijonu. Jsou tam tak stísnění...; žádná zeleň..., hluk z ulice. Můj Bože! Nevím, jak mohou kněží na tomto priorátě ještě žít. Je to hrozné.

Je sice velice dobré být věřícím k dispozici, Vaši věřící si Vás však plně uzurpují. Ať už je to kvůli „Ano“, nebo kvůli „Ne“ – šup! – jde se k paterovi. Crr...! Chtěl bych mluvit s paterem! A potom mu volající vypráví příběhy, kterými ztrácí čas. Přijde paní X, aby vyprávěla, že je ve sporu s paní Y..., že minulou neděli nebylo správné takto zpívat – a tak dále a tak podobně.... Když naopak nejste ve městě, musí lidé jezdit kvůli jedné návštěvě nebo stížnosti 10 km. A alespoň tehdy je kněz a priorát trochu chráněn. S dnešními spojovacími prostředky, s telefonem, se tam lze přece jen snadno dostat, pokud je tu nějaká naléhavá nutnost, např. poslední pomazání či něco podobného... Nyní jsou po ruce ulehčení, která dříve nebyla.

Úřad spirituála v kláštorech

Co ještě podporuje rozklad priorátů? Jako přirozenou příčinu je zde třeba jmenovat úřad spirituála, problém úřadu spirituála ve vztahu k našim priorátům. Už slyším spirituály říkat: *Ale víte přece, že se nám tam daří mnohem lépe než na priorátu. Jsme v duchovním ohledu mnohem lépe chráněni než na priorátu. Naše sestry se všechny za nás modlí, máme sestry, které nás pozvedají. Celé prostředí je tak povznášející, že se nám daří mnohem lépe než na priorátu...* Já však nejsem tohoto názoru. Sice s Vámi souhlasím, že sestry duchovně pomáhají, přesto však tam kněz získá staromládenecké návyky; a aby ho bylo možno zase poslat někam na priorát, musí člověk nasadit celé přesvědčovací umění; neboť získal určité své drobné návyky – a nyní má zase dokázat žít na priorátě. On sám již nemá vůbec žádnou odvahu jít na priorát. A tak se u našich kněží pozvolna ničí smysl pro společný život.

Za současné situace by podle mého názoru byl pro takový post ideální kněz o něco starší, žádný zcela mladý kněz. Je to místo pro lidi, kteří překročili padesátku či šedesátku, nebo pro takové, kteří jsou dokonce ještě starší, a ne pro mladé kněze, kteří právě opustili seminář. To by bylo v rozporu s církevním právem. Abychom tedy odstranili tuto obtíž, bylo by podle mého názoru dobré, kdyby se v mezichase v takových případech mohl někdo o sestry starat z priorátu, dokud nejste starší a způsobilý stát se spirituálem u sester.

Klauzura

Zkrátka, to bylo ono, co jsem Vám chtěl říci, vidíte. To jsou příklady k tomu, abyste si mohli udělat představu nutnosti tohoto přednostního prostředku, který nám Pán Bůh vnuknul; a myslím, že to bude i do budoucna přednostní prostředek k vykonávání apoštolátu, k ochraně kněží a ke zřizování a respektování klauzury. Už tolikrát jsem se přesvědčil, že na našich priorátech jsou muži a ženy příliš pohromadě, často je tam příliš mnoho žen. Není žádná klauzura a v tom spočívá také nebezpečí. Existuje jistá hranice. Musíme pochopit, že je třeba stanovit určité meze. Ještě jednou: vím dobře, že to není lehké, ale musíme o tento ideál usilovat. Musíme mít klauzuru na paměti. Neboť tímto způsobem – říkám to opět – mnoho kněží po koncilu vzdalo kněžství, když se v Katolické akci nebo tu či tam seznámili s mladými dívkami. Nesmíme se proto vydávat stejnými cestami, které kněze uvrhly do zkázy. Jinak je námaha zbytečná. Máme svou církevní disciplínu, chceme určitou přísnost, pokání, čistotu, umrtvování..., jestliže se necvičíme v umrtvování, potom...

Závěr

Dobře. Říkám Vám to proto, abyste i tehdy, když na priorátech nebudete moci jednat jinak, se alespoň pokoušeli vyhýbat se všemu tomu, co může priorátní život jistým způsobem znemožňovat či ztěžovat. Existuje-li např. možnost zřídit v přízemí malou hovornu, blízko u vchodu, abyste tam přijímali lidi a nenechávali je stoupat do patra do pracoven, bude tak zachována tato klauzurní atmosféra, která by na našich priorátech měla vládnout. Navzdory všemu je tu možnost některé věci uspořádat tak, aby se bylo možno vyhýbat tomuto přicházení a odcházení, tomuto míšení, které není příjemné. Musíme tedy tyto pevnosti víry o to více opevnit, i když si na ně činí nároky naše exerciční domy, školy, semináře a všechny důležité domy, od nichž jsou prioráty také trochu podporovány; musíme je nicméně pokud možno zakládat tak, aby mohly odolávat útokům.

Rekolekce pro dívky (od 14 do 22 let)

Jaidhof

Začátek 19. 2. – 18.00 hod.

Konec 21. 2. – 13.00 hod.

250,- Kč

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ÚNOR – BŘEZEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

28. 2. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání

Každé úterý – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

2. 2. – 18.00 – Svěcení svící a Mše sv. s lidovým zpěvem

5. 2. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem

6. 2. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem

10. 2. – 18.00 – Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální

4. 3. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem

5. 3. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem

7. 3. – 18.00 – Sv. Tomáše Akvinského, patrona křesťanských akademiků – Mše sv.

19. 3. – 10.00 – Sv. Josefa – Mše sv. chorální

20. 3. – 10.00 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální

24. 3. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání v Getsemanské zahradě

25. 3. – 10.00 – Jitřní hodinky

– 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku, zakončená rozjímáním na Božím hrobě do večera Bílé soboty

26. 3. – 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty a slavné Vzkříšení

27. 3. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů

28. 3. – 10.00 – Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem

Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
10. 2. – 18.00 – Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální
24. 3. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání
v Getsemanské zahradě
25. 3. – 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku
26. 3. – 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty
27. 3. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

7. a 21. 2. – 10.00 – Mše sv. chorální
20. 3. – 10.00 – Mše sv. chorální

Kulturní a sportovní areál Sokolík, Hlavní 109

6. 3. – 10.00 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

7. a 21. 2. – 10.00 – Mše sv. chorální
6. a 20. 3. – 10.00 – Mše sv. chorální

SPOJIL, Pod Habřím 56

27. 3. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů
28. 3. – 10.00 – Velikonoční pondělí

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

14. a 28. 2. – 10.00 – Mše sv. chorální
13. 3. – 10.00 – Mše sv. chorální
27. 3. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení pokrmů

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

7. a 21. 2. – 17.30 – Mše sv. chorální
6. a 20. 3. – 17.30 – Mše sv. chorální
28. 3. – 10.00 – Velikonoční pondělí – Mše sv. a svěcení pokrmů

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

14. 2. a 13. 3. – 17.30 – Mše sv. chorální
28. 2. – 10.00 – Mše sv. chorální
27. 3. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. a svěcení
pokrmů
6. 2. a 5. 3. – 16.00 – 1. sobota - Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

18. 2. a 17. 3. – 17.30 – Mše sv.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorit: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **CREDIDIMUS CARITATI**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **258469826**

Kód banky: **0300**